

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 3Csp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8225200450
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2025:8225200450.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcov 1./ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. a 2./ F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E., právne zastúpených JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpenému JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.500,- eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom sumu 400,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcov zamietam.

III. Žalobcovia majú nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 17.02.2025 domáhali, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadosťučinenia zaplatiť im sumu 1.500,- eur a nahradiť im trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňovali tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3Csp/19/2024 boli ako žalobcovia v postavení spotrebiteľov úspešní, keď domáhali sa tam voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 8.205,37 eur, pričom žalovaný im po podaní žaloby uplatňovanú sumu zaplatil, preto uznesením zo dňa 25.10.2024, právoplatným dňa 28.11.2024, bolo konanie na základe ich späťvzatia žaloby zastavené. V žalobe citovali časti rozhodnutia zo základného konania a poukazujú na § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 53 ods. 1 aktuálneho zákona o ochrane spotrebiteľa č. 108/2024 Z. z. účinného od 01.07.2024 s poukazom na dátum uzavretia pre vec podstatnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, ktorou došlo k porušeniu spotrebiteľských práv (dňa 22.03.2006), tvrdili, že ako spotrebiteľia uplatňujú si satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré museli brániť v základnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu a zároveň aj funkciu relutárnu, uviedli, že ak má byť zadosťučinenie primerané, teda spravodlivé, jeho výška nemôže mať len symbolický význam, nakoľko zadosťučinenie len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným, ani spravodlivým. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žiadaného v sume 1.500,- eur odôvodnili tým, že v základnom konaní namietali, že žalovaný uviedol značne podhodnotenú výšku RPMN,

čím ich uviedol do omylu ohľadne výhodnosti poskytnutého úveru, k čomu poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/173/2022 z 25.04.2023 a na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/132/2019 z 28.05.2020. Vzhľadom na ich argumentáciu im žalovaný nimi požadovanú sumu vrátil, ale to nič nemení na tom, že sa na ich úkor bezdôvodne obohatil o značnú sumu, pri požadovanej výške zadosťučinenia však zohľadnili, že žalovaný im bezdôvodné obohatenie vydal aj bez súdneho rozhodnutia, a preto domáhajú sa ho vo výške 1.500,- eur. Poukázali na to, že na rozdiel od iných inštitútov v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), kde sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, to pri inštitúte PFZ nie je možné, keď toto je možné len v peňažnej forme a má byť zároveň odmenou spotrebiteľa. K možnosti žalovať primerané finančné zadosťučinenie, aj keď súd následne konanie zastavil, poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/132/2019 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/173/2022.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobcovia v žalobe označili uznesenie Okresného súdu Bardejov zo dňa 25.10.2024 sp. zn. 3Csp/19/2024, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/132/2019 z 28.05.2020 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/173/2022 z 25.04.2023.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Výška uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia podľa neho nespĺňa podmienku primeranosti. Poukázal na to, že povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť je tu na strane spotrebiteľa, výška nároku musí byť objektívne preukázaná, pričom žalobcovia žiadne okolnosti odôvodňujúce výšku uplatneného nároku dôkazmi nepreukázali. Z podanej žaloby nevyplýva podľa žalovaného vznik negatívnych dôsledkov v súkromnom a spoločenskom živote žalobcov z dôvodu porušenia ich spotrebiteľských práv jeho predchodcom, t. j. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod. aj v nadväznosti na skutočnosť, že hrozba straty finančných prostriedkov žalobcov sa nenaplnila, keď požadované plnenie žalobcom vydal späť v plnej výške bez nutnosti vydania súdneho rozhodnutia. S názorom žalobcov, že inštitút primeraného zadosťučinenia má plniť sankčnú funkciu, nesúhlasil z dôvodu občianskoprávneho charakteru tohto súkromnoprávneho inštitútu, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie, k čomu poukázal na právny záver vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018. Rovnako je podľa neho nesprávny názor o reparačnej funkcii daného inštitútu, ktorá je typická pre iný právny inštitút, a to náhradu škody, pričom inštitút primeraného zadosťučinenia nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa.

5. Žalobcovia v replike s tvrdeniami žalovaného nesúhlasili. Je podľa nich preukázané, že v základnom konaní boli úspešní v celom rozsahu, keďže žalovaný im uhradil celú sumu bezdôvodného obohatenia, pričom vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie v prípade zastavenia základného konania po späťvzatí žaloby analogicky poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 328/2022 a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/173/2022 a 7Cdo/80/2020. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má mať podľa nich charakter sankcie postihujúcej toho, kto vo vzťahu k spotrebiteľovi postupoval v rozpore so zákonom. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/23/2013 uviedli, že argumentácia o nevzniknutí im ujmy je nesprávna a nerelevantná. K výške zadosťučinenia uviedli, že táto nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu, kde jediným kritériom je primeranosť, čo tu pri sume 1.500,- eur vzhľadom na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem je evidentne dané. Sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by podľa nich boli neporovnateľne prísnejšie. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je podľa žalobcov výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil, alebo mienil spôsobiť porušením spotrebiteľského práva a trend rozhodovacej praxe je podľa nich taký, že súdy priznávajú zadosťučinenie vo výške, v akej bola v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo jeho snahou bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť uplatnená. Argumentáciu žalovaného považujú za nenáležitú a navrhli žalobe vyhovieť.

6. Žalovaný písomnú dupliku nepodal.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktorom žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu na žalobe a jej dôvodoch v celom rozsahu trvali považujúc žiadanú sumu zadosťučinenia za primeranú. Vo vzťahu k výške nároku žiadali zohľadniť, že reálne došlo k bezdôvodnému obohateniu

sa žalovaného na ich úkor, keď ten na základe uznania dlhu prijal od nich plnenie a je zrejmé, že bez podania žaloby by im ho nevydal, ponechal by si ho, pričom nimi žiadaná suma nie je ani polovicou danej sumy bezdôvodného obohatenia žalovaného, preto ju považujú za adekvátnu, primeranú a dôvodnú.

8. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil. Neúčasť na pojednávaní ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal, preto v súlade s ust. § 180 CSP súd pojednávanie vykonal v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP. V ospravedlnení neúčasti na pojednávaní uviedol, že zotráva na svojej procesnej obrane, žalobu má za nedôvodnú v celom rozsahu, nevyplýva z nej podľa neho vznik negatívnych dôsledkov v súkromnom a spoločenskom živote žalobcov z dôvodu porušenia ich spotrebiteľských práv jeho predchodcom.

9. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých vyjadrení strán a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých predložených listinných dôkazov a tiež oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Bardejov zo základného konania sp. zn. 3Csp/19/2024 (§ 295 CSP), pričom po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

10. Zo spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3Csp/19/2024 súd zistil, že žalobcovia dňa 18.06.2024 podali na tunajšom súde žalobu, ktorou sa domáhali, aby súd žalovanému uložil povinnosť vydať im bezdôvodné obohatenie vo výške 8.205,37 eur s úrokom z omeškania vo výške 12,5 % ročne zo sumy 8.205,37 eur od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia sumy 8.205,37 eur a povinnosť nahradiť im trovy konania. Odôvodnili to tým, že s právnym predchodcom žalovaného, spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvorili dňa 22.03.2006 spotrebiteľskú zmluvu o splátkovom úvere číslo 0503671842, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 140.000,- Sk (4.647,15 eur), ktorý sa zaviazali žalovanému zaplatiť v splátkach vo výške 3.072,- Sk (101,97 eur), pričom v zmluve bola uvedená konečná splatnosť úveru 20.03.2011, úroková sadzba vo výške 10,50 % p. a. a RPMN vo výške 5,86 %. Uviedli, že právnemu predchodcovi žalovaného na tento úver uhradili sumu 2.247,52 eur a žalovanému na základe uznania dlhu zo dňa 05.04.2018 sumu 10.605,- eur. Poskytnutý úver bol pre nedodržanie náležitosti zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. g/ Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch - nesprávne uvedenú RPMN, uvedenú v nižšej výške, ako úroková sadzba, bezúročný a bez poplatkov, a preto žiadali vydať rozdiel medzi sumou, ktorú žalovanému uhradili (10.605,-eur) a sumou, ktorú mu mali doplatiť (2.399,63 eur) s tým, že bezdôvodné obohatenie pozostáva tu zo splátok uhradených za obdobie od 16.09.2021 do 20.05.2024.

11. Žalovaný po doručení mu žaloby vyjadril sa k nej tam tak, že RPMN bola uvedená v súlade s vtedy platným zákonným vzorcom pre jej výpočet, napriek tomu však nárok žalobcov nerozporuje, požiadal ich o zaslanie platobných údajov a následne žalobcom uhradil sumu 8.255,95 eur vrátane úrokov z omeškania dňa 21.10.2024, na dôkaz čoho predložil detail transakcie zo svojho účtu. Keďže plnením v danom rozsahu predmet sporu odpadol, navrhol vyzvať žalobcov na späťvzatie žaloby z dôvodu zaplatenia žalovanej pohľadávky.

12. Následne žalobcovia žalobu vo veci 3Csp/19/2024 vzali v celom rozsahu späť z dôvodu splnenia žalovanej povinnosti po podaní žaloby, keď dňa 22.10.2024 došlo po žiadosti žalovaného, či je spor možné uzavrieť mimosúdne, k úhrade žalobou uplatňovanej výšky bezdôvodného obohatenia vrátane úrokov z omeškania, žiadali konanie zastaviť a priznať im nárok na náhradu trov konania. Uznesením zo dňa 25.10.2024 č. k. 3Csp/19/2024-58, ktoré právoplatnosť nadobudlo dňa 28.11.2024, súd konanie zastavil a priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodol vyšší súdny úradník uznesením zo dňa 17.03.2025, právoplatným dňa 09.04.2025 tak, že priznal žalobcom ako náhradu trov konania proti žalovanému sumu 1.330,52 eur.

13. Žalobcovia tu v spore, poukazujúc na vyššie uvedené súdne konanie, majú zato, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie im primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Výšku požadovaného zadostučinenia odôvodňujú poukazom na výšku vzniknutého bezdôvodného obohatenia s tým, že zohľadnili, že im ho žalovaný vydal aj bez súdneho rozhodnutia.

14. Žalovaný navrhol zamietnuť žalobu v celom rozsahu, na druhej strane, k samotnému základu nároku sa nijako nevyjadril, neuviedol žiadne tvrdenia na jeho spochybnenie, tie uviedol len vo vzťahu k výške nároku.

15. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcov čo do základu je plne dôvodná a čo do výšky je dôvodná v časti. Žalobcom podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré vo všetkých okolnostiach tu súdnej veci bolo dôvodné priznať im vo výške 400,- eur, a to z nasledujúcich dôvodov.

16. Čo sa týka samotného nároku, podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024 proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Nakoľko podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.07.2024 ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024, vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júnom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024, súd pri právnom posúdení veci a nároku žalobcov vychádzal z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.06.2024, čo žalovaný ani nespóril.

18. Podľa názoru súdu žalobcom právo na primerané finančné zadosťučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo. Rovnako ako žalobcovia, aj súd v tejto súvislosti poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/173/2022 zo dňa 25.04.2023, podľa ktorého je potrebné „...za úspešné uplatnenie práva podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa považovať úspech v konaní v materiálnom, a nie vo formálnom zmysle. V prípade, ak dôjde k zastaveniu konania, v ktorom je uplatňované porušenie práva spotrebiteľa, v dôsledku správania dodávateľa (žalovanej), ktorý uplatnené porušenie napravi predtým, ako dôjde k meritórnemu rozhodnutiu o ňom, a teda spotrebiteľ v konečnom dôsledku fakticky (materiálne) dosiahne výsledok, ktorý žalobou sledoval, je potrebné takéto uplatnenie práva považovať za úspešné podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedený výklad je v súlade aj so zmyslom a účelom finančného zadosťučinenia podľa citovaného ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.“ Podľa vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu zároveň platí, že je prípustné, aby súd pri posúdení základu nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa posudzoval dôvodnosť žaloby spotrebiteľa v inom konaní, od ktorého spotrebiteľ odvodzuje právo na toto primerané finančné zadosťučinenie, ak toto iné konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby z dôvodu správania dodávateľa napriek tomu, že v rozhodnutí o zastavení konania (v časti rozhodnutia o povinnosti dodávateľa nahradiť spotrebiteľovi trovy konania) sa konštatuje, že žaloba spotrebiteľa bola podaná dôvodne a spotrebiteľ vzal žalobu späť pre správanie dodávateľa (t. j. pre procesné zavinenie dodávateľa).

19. Bolo preukázané, že v pôvodnom konaní, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod spisovou značkou 3Csp/19/2024, žalobcovia boli úspešní, nakoľko došlo tam k zastaveniu konania, v ktorom bolo uplatňované porušenie práva spotrebiteľa, v dôsledku správania dodávateľa (žalovaného), ktorý uplatnené porušenie napravil predtým, ako došlo k meritórnemu rozhodnutiu o ňom, a teda spotrebiteľia (žalobcovia) v konečnom dôsledku fakticky (materiálne) dosiahli výsledok, ktorý žalobou sledovali, a teda, ako uviedol najvyšší súd, je potrebné takéto uplatnenie práva považovať za úspešné podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

20. Pokiaľ ide o výšku nároku, tvrdenie žalovaného o neprimeranosti výšky nároku súd mal za čiastočne dôvodné.

21. Spochybňovanie sankčnej funkcie zadosťučinenia žalovaným neobstojí, k čomu súd poukazuje na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorý vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. jasne konštatoval (viď bod 18 odôvodnenia daného rozhodnutia), že „Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú.“

22. Žalovaný síce tvrdí, že hrozba straty finančných prostriedkov sa nenaplnila, čo však odporuje skutočnosti, lebo je nepochybné, že peňažné prostriedky od žalobcov prijal. Jeho tvrdenie by platilo len vtedy, ak by odmietol ich prijatie, čo nie je tento prípad, keďže žalobcovia v dobe od septembra 2021 (od kedy začalo vznikať bezdôvodné obohatenie žalovaného) až do ich vrátenia disponovať nimi nemohli, a teda poškodení preukázateľne boli. Preto súd zohľadnil, že nebyť podanej žaloby žalobcov, tak sa k sume bezdôvodného obohatenia žalovaného (8.205,37 eur) zjavne späť nedostanú.

23. Zjavným cieľom právnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia je priniesť poctivosť, férovosť, transparentnosť a dodržiavanie práva do dodávateľsko- spotrebiteľských vzťahov. Dodávateľ ktorý nič neporuší, nemusí sa obávať, žeby musel plniť primerané finančné zadosťučinenie. Ak ale sám niečo poruší a vytvorí stav, že je daný základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tak potom obrana poukazom na to, že „veď sa vlastne nič nestalo, bezdôvodné obohatenie bolo vrátené“ úplne ignorujúca fakt, že za účelom jeho vrátenia spotrebiteľ musel voči právne a ekonomicky silnejšiemu dodávateľovi podstúpiť tortúru súdneho konania alebo obrana s často sa vyskytujúcimi poukazmi na „neopatrnosť“ dlžníka pri uzavretí zmluvy, ktorej obsah dlžník zjavne nemohol okrem podpisu nijako ovplyvniť je nielen alibistická, ale aj nerelevantná.

24. Ak žalovaný poukazoval na dostatočný satisfakčný účinok výsledku konania 3Csp/19/2024 (kde bola žalobcom priznaná aj náhrada trov konania), tak aj táto obrana je irelevantná. Vrátením bezdôvodného obohatenia a náhradou trov konania sa žalobcom ako spotrebiteľom vrátilo len to, o čo prísť nikdy nemali. Nie je to teda žiadne zadosťučinenie. Trovy konania im vznikli, lebo sa museli domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a vrátené bezdôvodné obohatenie, ani náhrada trov nie je ich príjem, či zisk, ale len kompenzácia nedôvodného zmenšenia majetku. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci (súčasne preventívny) účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadosťučinenia len tým, že prídu o svoje nedôvodne nadobudnuté nároky a že len budú musieť kompenzovať spotrebiteľovi vynaložené trovy konania. Súd preto považoval priznanie finančného zadosťučinenia za dôvodné.

25. K výške požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia žalobcami odvodzovanej od výšky bezdôvodného obohatenia treba uviesť, že výška primeraného finančného zadosťučinenia sa vôbec nemusí (i keď môže) odvíjať od výšky bezdôvodného obohatenia.

26. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí obrana žalovaného o nedostatočnom odôvodnení či preukázaní výšky požadovaného zadosťučinenia žalobcami. Žalobcovia odôvodnili výšku požadovaného zadosťučinenia, keď uviedli, že odvodzujú ju od výšky bezdôvodného obohatenia žalovaného zohľadniac fakt, že toto im vydal bez potreby súdneho rozhodnutia. Úvaha zvolená žalobcami pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho od sumy, o ktorú sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohatil, nepochybné má určitú logiku vo vzťahu k preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko odradiť dodávateľa od recidívy môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať, či nedôvodne ju prijme, tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť, preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na

spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške, môže byť práve v takom prípade naplnený. To ale neznamená, že výška zadosťučinenia musí byť nevyhnutne matematicky zhodná so sumou, alebo s nejakou časťou sumy, o ktorú sa veriteľ chcel obohatiť či obohatil. Súd v okolnostiach veci za primeranú sumu zadosťučinenia považoval sumu 400,- eur.

27. K nedôvodnosti obrany žalovaného ohľadom ním tvrdenej absencie ujmy na strane žalobcov a k nedôvodnosti tvrdenia, že ujma bola kompenzovaná už vrátením bezdôvodného obohatenia, súd poukazuje tiež na závery súdnej praxe, cit. „Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/25/2021, ďalej k tomu pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp. zn. 20CoCsp/31/2021, 10CoCsp/23/2020, 20CoCsp/39/2021, 20CoCsp/43/2020, 3CoCsp/2/2021).

28. V tejto súvislosti je najmä potrebné dodať, že v naposledy účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v jeho zmysle poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vznikalo už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená ujma, nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. konštatoval, že „zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

29. Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 prešlo testom ústavnosti, v ktorom obstálo (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020), preto súd jeho závery má za nepochybniteľné a plne aplikovateľné.

30. Súd dáva do pozornosti vo vzťahu k nedôvodnosti obrany žalovaného tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/80/2020, kde bol vykonaný dovolací prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd k otázke ujmy uviedol, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu a dovolacieho súdu tam žalovaný dodávateľ (banka) podal ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd SR uznesením sp. zn. I. ÚS 544/2023 odmietol. V ústavnej sťažnosti okrem iného banka namietala, že odvolací súd vôbec nešpecifikoval, aká ujma mohla žalobcom hroziť, pričom hrozba takej ujmy nebola v konaní ani len tvrdená. Ústavný súd pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil, konštatoval, že krajský súd interpretoval sporný § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. z pohľadu širšej ochrany spotrebiteľa, aplikujúc teleologickú výkladovú metódu. Ak sťažovateľka krajskému súdu predovšetkým vytýkala, že ponechal bez povšimnutia jej námietku, že žalobcom žiadna ujma nemohla vzniknúť, či čo i len hroziť, tak podľa ústavného súdu dostala odpovede od odvolacieho súdu na podstatné a najzásadnejšie argumenty. Konkrétne ústavný súd poukázal na záver (viď bod 13 jeho odôvodnenia), že súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Postačuje totiž iba možnosť vzniku takejto ujmy. Ústavný súd v závere dodal, že konajúce súdy v prejednávanej veci uprednostnili výklad v prospech spotrebiteľa a jeho ochrany, pričom predostretá argumentácia sťažovateľky podľa neho tento prvok vyššieho stupňa ochrany žalobcov ako slabšej zmluvnej strany nezohľadňuje. Súd poukazuje aj na bod 20 odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR.

31. Pri posúdení dôvodnosti výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. V zmysle záverov bohatej súdnej

praxe možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe. Toto všetko tu súd zohľadnil a dospel ako k primeranej sume zadosťučinenia k sume 400,- eur. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochyb o tom, že zaplataenie nedôvodných nárokov žalovanému zo strany žalobcov logicky znamenalo zásah do majetkovej sféry žalobcov. Následná nutnosť domáhať sa nápravy až cestou súdu znamenala logické obmedzenie komfortu spotrebiteľa, brala mu čas a kľud. Žalobcovia sa tu museli aktívne domáhať svojho nároku, museli vyhľadať advokáta, ktorý ich v konaní zastupoval. Na druhej strane, vo vzťahu k výške zadosťučinenia a k tomu, že nemožno ju automaticky rovnať sume bezdôvodného obohatenia, nemožno opomenúť, že žalobcovia pri vstupe do úverového vzťahu s právnym predchodcom žalovaného (bankou) logicky museli rátať s tým, že s úverom za normálnych okolností sú spojené určité úroky a poplatky, teda že budú musieť hradiť nielen istinu, ale aj určitú odplatu za poskytnutie úveru.

32. Zároveň súd prihliadol (a premietol do zníženia žalobcami požadovanej sumy) na to, že podľa úverovej zmluvy s bankou mali byť poskytnuté peňažné prostriedky (minimálne vo výške istiny) žalobcami vrátené (konečná splatnosť úveru bola) dňa 20.03.2011, pričom sami žalobcovia v žalobe v základnom konaní 3Csp/19/2024 potvrdili, že k vráteniu poskytnutej istiny úveru došlo až v roku 2021, teda po viac ako 10 rokoch, od kedy sa tak stať malo. Toto súd považuje v okolnostiach veci za mimoriadne vážnu skutočnosť odôvodňujúcu zníženie žalobcami požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia na sumu 400,- eur, ako maximálne možnú čiastku, ktorú možno označiť v danom prípade za primeranú aj vzhľadom na výšku pôvodne im poskytnutého úveru (4.647,15 eur).

33. K výške nároku žiadaného žalobcami a k ich poukazu na viaceré súdne rozhodnutia súd uvádza, že ojedinele síce existujú súdne rozhodnutia, kde boli priznané tisícové sumy zadosťučinenia, ale tie už len vzhľadom na povahu nároku, ktorý je veľmi výrazne závislý od konkrétnych okolností každej jednej konkrétnej veci, nemožno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ (čl. 2 ods. 2 CSP), keď navyše súdu z jeho činnosti sú známe aj rozhodnutia, kde prisúdená bola omnoho nižšia suma finančného zadosťučinenia. Súd poukazuje napr. na konanie vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 22CoCsp/11/2024, kde potvrdený bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý z požadovanej sumy zadosťučinenia 2.319,67 eur priznal sumu 100,- eur. Súd poukazuje aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove - rozsudok č. k. 9CoCsp/24/2023-182 z 8.6.2023, keď odvolací súd priznal finančné zadosťučinenie 150 eur, kde v základnom konaní bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia 996,03 eur a o neprijateľnej zmluvnej podmienke ohľadom poplatku za uzatvorenie zmluvy 1.500 eur alebo napr. na rozsudok č. k. 17CoCsp/23/2022-147 z 28.7.2022 o priznaní finančného zadosťučinenia vo výške 100 eur v dôsledku sporu, v ktorom spotrebiteľka získala 448,23 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a určená bola jedna neprijateľná zmluvná podmienka týkajúca sa dohody o zrážkach zo mzdy. Z vecí týkajúcich sa žalovaného súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 19Csp/71/2020, kde pri úspechu spotrebiteľa v základnom konaní čo do sumy 4.399,60 eur priznané bolo primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur.

34. K poukazu žalobcov na rozhodnutia, kde priznané boli tisícové sumy zadosťučinenia, súd uvádza, že tieto v žiadnom prípade nemožno považovať za ustálenú súdnu prax. To právnenému zástupcovi žalobcov musí byť známe, k čomu súd poukazuje na aktuálny rozsudok Krajského v Prešove sp. zn. 10CoCsp/10/2025, kde žalobkyňa zastúpená bola rovnakým právnym zástupcom a kde potvrdený bol rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby nad priznanú sumu finančného zadosťučinenia vo výške 88,94 eur v situácii, kedy v základnom konaní spotrebiteľ úspešný bol čo do zaplataenia sumy 1.578,89 eur spolu s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia a v časti určenia jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky. Primerané finančné zadosťučinenie tam teda bolo určené na 5 % zo sumy bezdôvodného obohatenia, a to v situácii, že v základnom konaní jednalo sa na rozdiel od tu prejednávanej veci o niekoľkoročný súdny spor a kde žalobkyňa poukazovala okrem iného na to, že ako starobná dôchodkyňa sa musela zaktivizovať a vyhľadať právnu pomoc advokáta.

35. Suma primeraného finančného zadosťučinenia žiadaného žalobcami vo výške až 1.500,- eur podľa názoru súdu bola vzhľadom na okolnosti veci zjavne neprimeraná. Súd zohľadnil napr. sumy, ktoré sa priznávajú obetiam trestných činov, alebo pozostalým obetí pri dopravných nehodách, alebo sumy priznávané poškodeným pri ujmach na zdraví. Ak podľa zákona č. 437/2004 Z .z. o náhrade za

bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia napr. šok ľahkého stupňa podľa položky 246 sadzieb bodového hodnotenia za bolesť pri úrazoch je hodnotený počtom bodov 20, čo napr. v roku 2018, teda v roku podpisu žalobcami v základnom konaní napádaného „uznania dlhu“ žalobcami znamenalo pri hodnote bodu 19,08 eur bolestné vo výške 381,60 eur, tak potom podľa názoru súdu v tomto prípade, kedy neboli zistené ani tvrdené žiadne mimoriadne následky u žalobcov a ich živote (nad rámec toho, čo logicky vyplýva z toho, že nedôvodne prišli na istú dobu o časť finančných prostriedkov), ani žalobcom ako primerané finančné zadosťučinenie za útrapy spojené s porušením ich práv nemožno priznať sumu nad 400,- eur. Ak z iných obdobných sporov o primerané finančné zadosťučinenie sú súdu známe prípady, kde boli spotrebiteľom priznané nižšie sumy, ako tu žalobcovia žiadali, a to aj v situácii, kde dodávateľ pri vymáhaní predmetnej sumy postupoval voči spotrebiteľovi mimoriadne agresívne, telefonicky obťažoval príbuzných spotrebiteľa so žiadosťami o plnenie, osobne navštevoval pri vymáhaní nedôvodného plnenia domácnosť spotrebiteľa, podával trestné oznámenia a podobne, tak súd v rámci proporcionality a primeranosti musel zohľadniť, že tu o žiadny taký prípad nešlo, aspoň nič také žalobcovia netvrdili a nepreukázali, nežiadali byť v spore ani osobne vypočutí. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Na druhej strane, ani symbolické finančné zadosťučinenie nebolo by tu namieste, nakoľko z hľadiska zákonom predpokladaného účelu by sa také zjavne minulo účinkom a účelu zákona. Preto súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 400,- eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

36. Súd, ako už bolo uvedené, musel zohľadniť aj výšku úveru, skutočnosť, že k vráteniu jeho istiny došlo žalobcami s viac ako desaťročným omeškaním a zohľadnil aj to, že ujma žalobcov čo do absencie dispozičnej možnosti so sumou obohatenia čiastočne bola reparovaná žalovaným uhradenými úrokmi z omeškania (cca 50,- eur), ako vyplýva zo spisu základného konania.

37. Súd pri výške priznaného zadosťučinenia zohľadnil vo vzťahu k jeho sankčnej a odradzujúcej funkcii v neprospech žalovaného skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad obdobného konania žalovaného, čo je skutočnosť známa súdu z jeho činnosti. K tomu súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3Csp/39/2021 z 31.05.2021 (viď najmä body 53 až 57 jeho odôvodnenia), v ktorom obdobná dohoda o uznaní dlhu vo veci tu žalovaného, ako tá, na základe ktorej bolo tu inkasované plnenie od žalobcov vyhodnotené ako bezdôvodné obohatenie, bola označená za nekalú obchodnú praktiku. Ako je zrejmé z dátumu vyhlásenia daného právoplatného rozsudku (31.05.2021), stalo sa tak dávno predtým, ako žalovaný napriek tomu prijímal od žalobcov od septembra 2021 do mája 2024 plnenie zakladajúce jeho bezdôvodné obohatenie. Preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadosťučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov. Čo sa týka dĺžky trvania neistoty žalobcov, súd zohľadnil to, čo vyplýva zo spisu základného konania, a síce, že žalobcovia hradili splátky žalovanému až do 20.05.2024 a následne už v júni 2024 domáhali sa ich vrátenia titulom bezdôvodného obohatenia (od splátky splatnej v septembri 2021) a už 22.10.2024 došlo k úhrade žalovanej sumy žalovaným. Nemožno zároveň opomenúť, že dĺžka neistoty a omeškanie žalovaného tu boli čiastočne kompenzované žalobcami priznaným úrokom z omeškania z bezdôvodného obohatenia.

38. Z hľadiska žalobcami opakovane zvýrazňovaného sankčného významu zadosťučinenia a k ich tvrdeniu, že prípadné sankcie dohľadných orgánov boli by podstatne vyššie, súd uvádza, že z pohľadu celkovej sankcie pre žalovaného spočívajúcej v tom, „čo ho bude zásah do práv žalobcov stáť“, nemožno opomenúť, že jeho majetková sféra za porušenie spotrebiteľských práv dotknutá je tu nielen platením samotného finančného zadosťučinenia žalobcom, ale aj platením žalobcom prisúdených trov konania (v základnom konaní tieto trovy boli žalobcom priznané vo výške 1.330,52 eur a pribudnú k tomu aj trovy tohto konania a súdny poplatok zaň).

39. Súd obranu žalovaného v spore s výnimkou dôvodného tvrdenia o neprimeranej výške zadosťučinenia nepovažoval za dôvodnú. Súd legitímne využitie zákonného práva žalobcov proti žalovanému žiadať primerané finančné zadosťučinenie v žiadnom prípade nepovažuje tu za zjavné zneužitie práva, ako to naznačovala obrana žalovaného. Súd v danom prípade zvažil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť práve čo do sumy 400,- eur. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov uplatnených za takých okolností, ako v tu súdnej veci, nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv a vydanie bezdôvodného

obohatenia, ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

40. Súd tak za primerané finančné zadostučinenie na odčinenie všetkých útrap a dôsledkov u žalobcov a na druhej strane na efektívne odradenie žalovaného od opakovania takých postupov považuje tu sumu 400,- eur. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobcov vyhovel čo do zaplatenia sumy 400,- eur a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

41. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

42. Žalobcovia v základe nároku boli plne úspešní, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku - Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadostučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

43. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný, aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O. s. p., tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 400,- eur).

44. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods. 2 a § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobcov od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.